

Istennel a szenvedések idején

Lekció: Zsid 5,7-9/Textus: Róm 8,18-22.; 28-30.

2025.február 16.

Már egy ideje foglalkoztat minket lelkészi közösségként is, hogy hogyan vagyunk jelen Isten gyermekeiként a szenvedések idején. Tavaly óta pedig egyre inkább körvonalazódott előttünk, hogy fontos Isten népeként együtt gondolkodnunk arról, hogy miért különösen is nehéz korunkban a szenvedést egyáltalán elfogadni és hogyan lehetünk jelen egy-egy próbatételben, nehézségben úgy, hogy abban egyre inkább megtaláljuk Istent és az Igére alapozva megkülönböztetjük egymástól a próbát, a kísértést, a támadást, a nyomorúságot. És egy-egy bibliai szereplő küzdelmes élethelyzete hogyan adhat nekünk iránymutatást arra nézve, hogy hogyan van jelen az istenfélő ember - és maga Isten - a megpróbáltatások idején.

Lehet, hogy amikor meghalljuk, hogy egy egész igehirdetés sorozat indul a témával kapcsolatban, akkor abban bízunk, hogy most végre magyarázatot kapok a szenvedéseimre, végre valaki elmondja, hogy mi miért történik velem. Ha így lennél most itt, akkor arra bátorítalak, hogy légy türelmes, mert Isten sokszor nem gyors és instant válaszokkal akar megelégtetni, hanem egészen másként érkezik közel kérdéseinkhez vagy éppen fájdalmainkhoz. De az is lehet, hogy éppen olyan időszakban vagy, amikor minden optimális, minden a helyén van az életedben és az fogalmazódik meg a témára nézve benned, hogy „mit fogok most csinálni egy féléven keresztül vasárnaponként?” Ha így lennél jelen, akkor pedig arra bátorítalak, hogy egyszerűen – anélkül a szenvedést kényszeresen magadra erőltetnéd vagy lelkiismeret-furdalásod lenne azért, mert most éppen jól vagy, inkább - légy nyitottan jelen Isten Szentlelkére, csak kérd Istentől el, hogy mi az az egy kérdés, amiről most beszélni akar veled, mi az, amit most közel szeretne hozni hozzád.

Így lépünk most együtt be az „Amikor könnyű, amikor nehéz...” nyárig tartó igehirdetés sorozatunkba, ahol először kicsit madártávlatból, majd a Rómaiakhoz írt levél 8. részének válogatott versei alapján közelítünk a szenvedés kérdésköréhez.

Sokszor még keresztyénként is, amikor szenvedéssel találkozunk, akár magunk, akár mások életében egyből azt kérdezzük, „hol vagy Istenem?” vagy „miért büntetsz?” Sőt lehet, hogy legsötétebb elkeseredésünkben el is veszítjük Isten jóságába vetett hitünket. Ha Ő jó, akkor miért engedi a szenvedést? A Biblia elején azonban feketén-fehéren ott áll, hogy Isten eredetileg mindent jónak teremtett. Az Úr szabadakaratot adott az embernek, ennek a jónak választására és figyelmeztette őket, hogy bűnüknek súlyos következménye lesz. A halál, a betegség és a szenvedés Isten jóságának megkérdőjelezésével, az első emberpár engedetlensége által jelent meg a teremtésben. A bűn átható volta miatt pedig, az egész teremtés megváltásra vágyik. Ahogy olvastuk: „a teremtett világ a hiábavalóság alá vettett” és „sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig”.

Ezért egyrészt teljesen természetes, hogy az ember szenvedésre adott reakciója az, hogy „köszönöm, nem kérem”. Sőt, néhány pszichés betegség esetét kivéve, az ember nem idéz magának elő szánt szándékkal szenvedést. Ha Isten Igéjében kutatjuk, hogy maga Isten, hogy áll a szenvedéshez, akkor arra Jézus által látunk rá legtisztábban. Jézus a szenvedőkhöz lehajol és meghirdeti szavaival, tetteivel

számukra a szenvedés végét, az Isten országának eljövételét. Érthető, hogy ellenállunk a szenvedésnek, hiszen maga Jézus is harcolt a szenvedés ellen. Enni adott az éheseknek, meggyógyította a betegeket és feltámasztotta a halottakat. Oswald Chambers így fogalmazott: „Jézus Krisztus nem egy olyan Istent mutat be, aki távol áll a problémáktól, a szenvedéstől, hanem olyan Istent, aki a szenvedés sűrűjében áll az emberrel együtt”.

Másrészt azonban, ha jobban megvizsgáljuk a szenvedéshez való hozzáállásunkat, akkor azt látjuk, hogy a szenvedésre adott reakciónkat mélyen meghatározza valami más is. Hadd idézzek Tim Keller Istennel a szenvedések kohójában című könyvéből: „minden kultúra felkínál egy történetet, egy nagy narratívát az élet értelmével kapcsolatban. A modern társadalom narratívájában, amely szerint az életben az egyéni szabadság és a boldogság a legfontosabb, nem kap helyet a szenvedés.” „Az a ki nem mondott, de kulturálisan megerősített feltételezés jellemző a mai felnőtt generációra, hogy Isten – a legelvetemültebb gonosztevőkön kívül – mindenkinek egy kényelmes élettel tartozik.” Illetve, ahogy máshol írja „a vágyak azonnali kielégítése vált a „jó élet védjegyévé”- ebbe nem fér bele a szenvedés.

A keresztyén narratíva miközben beszél arról, hogy Isten jó és nem Tőle származik a szenvedés, mégsem választja azt el a bűn alá vetett emberi élet részétől, sőt azon keresztül lép be és hozza el a megváltást. Ezáltal a megváltás történet egyik lényegi elemévé lesz, melyben maga Isten jön el a szenvedés útján közénk Krisztusban. Jézus az utolsó kortyig kiitta a szenvedés poharát és ezzel nem önmagát akarta igazolni, hanem minket kívánt igazzá tenni. Magára vette az egyetlen olyan szenvedést is, amely valóban megsemmisíthetne minket: azt, hogy Isten eltaszítson magától. Krisztus a szenvedéseiből megtanulta mit jelent az engedelmesség, mit jelent az emberre nézve Isten Fiaként kiinni a szenvedés poharát. Bár Jézus mindig tökéletesen engedelmeskedett az Atyának, de az Atya akaratának teljesítése a mennyben egészen más volt, mint itt a földön. Ott az engedelmesség nem volt más, mint öröm és vígasság. Ha nem hagyja el a mennyet, akkor valójában soha nem kellett volna megtanulnia a szenvedésekben, fájdalomban, megvetésben árulásban, szegénységben, bántalmazásban, gyászban, kínzásban igen-t mondani az Atya szeretetére és akaratára, és soha nem kellett volna életével megfizetnie a megváltás árát az istentelen világban. Ő azonban elhagyta értünk a mennyet és vállalta a Rá váró szenvedést. Jézus, aki maga is szenvedett, éppen a legnagyobb szenvedés által hozta el megváltásunk, testünk és lelkünk helyreállítását, gyógyulását. De a nagy történet része, hogy ez teljességében csak akkor lesz a miénk és az egész teremtett világé, amikor Jézus visszajön. Addig abban a korban élünk, amikor már megtapasztaljuk, hogy egy-egy szenvedésben Jézus nevét segítségül hívva az megszűnik, de azt is tapasztaljuk, hogy sokszor nem múlik a szenvedés, nem változnak a nehéz dolgok. Ezt nevezzük a „már itt és még nem időszakának”. Már eljött megváltásunk öröme, Isten hatalmának megtapasztalható ereje, ezért a szenvedésre adott zsigeri reakciónkkal jöhetünk Jézushoz és kérhetjük betegségünk helyreállítását, szenvedésünk megszűnését. Bátorítalak Benneteket arra, hogy éljünk is ezzel a lehetőséggel! Sokkal hamarabb fordulunk emberi segítséghez, mint Istenhez. Annak is helye van, de fontos tudnunk, hogy minden dolgunkkal kapcsolatban kereshetjük Őt, mert akár úgy, hogy azonnal megszabadít a nyomorúságból, szenvedésből, akár úgy, hogy velünk marad abban, de Ő szerető jelenlétét mindenáron biztosítani akarja számunkra. És igen, azt is el kell fogadnunk, hogy a folyamatosan kibomló nagy történet része, hogy ez a megváltás, még nem lett teljessé. Kultúránk narratívája sajnos a szenvedés kapcsán, kiléptet minket abból, hogy a „már itt és még nem”-ben vagyunk, amikor még a bűn alá vettett életünk természetes része a szenvedés, hanem egyből ellenálló pozícióba helyez minket és elhiteti azt, hogy a boldogság jár nekünk. Pedig keresztyénként nekünk nagyon jól kellene tudnunk, hogy nekünk érdemeink szerint egyetlen dolog jár

jogosan, az pedig a halál. Hiszen telve vannak szívünk, gondolataink, szavaink és cselekedeteink lázadással, engedetlenséggel, bűnnel. „A bűn zsoldja pedig a halál”. Minden, amivel Isten nem okozza a világ azonnali elpusztulását, az az Ő szeretetéből, kegyelméből fakad. A helyes kérdés nem az, hogy ha Isten jó, akkor miért engedi a szenvedés, hanem az, hogy ha az ember szíve ennyire sötét és ennyire gonosz, akkor, hogy lehet, hogy ez a világ fennmarad? Egészen más nézőpontot kap Isten szentsége felől a kérdés. És ha ezen a gondolatsoron haladunk tovább -miszerint Isten nem véget vet a világnak a bűn miatt, hanem kegyelmesen elküldi abba Fiát és vár, hogy minél többen megismerjék szeretetét - , akkor a szenvedés nem elválasztó vonallá lesz a Hozzá tartozók életében, hanem éppen ellenkezőleg: olyan kapcsolóponttá, ahol tudunk Őhöz kapcsolódni, mint aki ismeri a legmélyebb elhagyatottságot, a legnagyobb fájdalmat. És ahol Ő tud hozzánk Lelke által egészen mélyen kapcsolódni, mert tudja mit élünk át. Sőt ebben az egészen új hozzáállásban még az is megtörténhet a szenvedések útján, amiről Tim Keller így ír könyvében: „Egy darab szén nagy nyomás alá helyezve gyémánttá alakul át. Aki Krisztusban van, azt káprázatosná formálják szenvedései”.

Ehhez a titokhoz érkeztet minket egészen közel mai igeszakaszunk, amikor azt mondja: „azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”. Olyan bibliai vers ez, amelyet a legtöbben kívülről tudunk. Gyakran vigasztaljuk is magunkat és egymást is ezzel az igeverssel a nehézségek idején.

És észre sem vesszük, hogy ezzel kapcsolatban is, hogyan mosta át gondolkodásmódunkat a fogyasztói szemlélet és hogyan tesszük fogyaszthatóvá, hogyan alakítjuk saját szájunk íze szerint az apostol mondanivalóját és hogyan csinálunk belőle üzletet.

Az önző, énközpontú keresztyén élet lepleződik le, amikor a nehézségeinkre úgy tekintünk, hogy biztos azért ütköztünk például nehézségbe, mert Isten valami még jobbat tartogat számunkra. Amikor egy meg nem kapott állásért azért vagyunk hálásak, mert olyan munkát kaptunk végül, ahol még többet keresünk. Nem arról van szó, hogy nem kereshetjük Isten vezetését és gondviselését, az ilyen és ehhez hasonló esetekben és nem lehetünk hálásak érte, de meg kell értenünk, hogy ebben az ígében sokkal többről van szó, minthogy Isten egy még jobb emberi esélyt tartogat nekünk. A kérdés elkerülhetetlen: mit tekintek az „én javamnak”?

Hamar megjelenik a „jó élet védjegye” égisze alatt, a „mert én megérdemlem” megközelítés tarthatatlansága. Tudniillik mi van akkor, ha nem jobb, hanem semmilyen munkahelyet nem kapunk? Akkor erre az esetre nem igaz a fenti ige? Amikor semmi „jó” vagy „javam” nem mutatkozik az adott rosszban, nyomorúságosban, vagy sokkal súlyosabb helyzetben, akkor mit mondunk? A kérdés nemcsak az, hogy mit értünk a „minden javukra van” alatt, hanem az is, hogy mit tartunk jónak. Általában azt tartjuk jónak, ami erre az életre nézve nekünk jó vagy jónak gondolunk – általában ugyanazon kritériumok alapján, mint bárki más a társadalomban. Tehát jó a több pénzt hozó munka, jó, aminek akár lelki, akár testi módon hasznát vesszük. És ezzel sokszor leegyszerűsítjük, fogyaszthatóvá tesszük, saját igényeink szerint formáljuk át Isten Igéjét. Az individualizmus szemüvegén keresztül, ahol minden rólunk szól és értünk van, a javunkat is csak ebből a nézőpontból tudjuk szemlélni. Ha kell, kiragadjuk a Biblia nagyobb összefüggéséből, lesz belőle „kedvenc ige”, amibe, ha baj van, belekapaszkodunk, ha nem működik, félretesszük. Istennek azonban egészen más célja van az Ő népével!

Pál apostol igénket Isten elhívásának az összefüggésébe helyezi. „Akik Istent szeretik” kijelentés után, rögtön azt olvassuk, hogy „akiket elhatározása szerint elhívott”, majd két versen át fejt ki az Atya csodálatos és titokzatos munkáját, amelyben népe üdvösségét munkálja. Minden Isten választásával, majd elrendelésével kezdődött, amely alapján elhívott, megigazított és megdicsőített bennünket. A mi szeretetünk az erre született válasz. Egyszer elért minket és átformált ez az óriási szeretet és azt mondtuk, hogy egész életünket átadjuk ennek a Szeretetnek! Az előbb említett öt isteni tettnek a középpontjában pedig ez áll: „hogyan hasonlóká legyenek Fia képéhez...”. Erre választott ki, rendelt és hívott el, ezért igazított meg és ez teljesedik be a megdicsőülésben, minden ide fut ki! Tulajdonképpen az üdvösségünkre. Mi tehát az a jó, mi a mi javunk, aminek érdekében Isten jelenlétében még a rossz dolgok is a javunkra vannak vagy a görög szó másik olvasatát véve, együttműködnek? Az, hogy Isten Fiának képére formálódjunk át. Ez egy egészen más értelmezése a javunkra kifejezésnek, mint amit ezalatt általában érteni szoktunk. Ha nem szűnik meg a szenvedés körülöttünk és a szenvedés célját keressük, akkor a válasz egyértelműen az, hogy Jézus Krisztus képére formálódhatunk, aki maga is szenvedett.

De vajon, ha módosul az általunk feltételezett jó, amit várunk, hogy Isten adjon számunkra, akkor tényleg kell ez a „jó”? Vagy azt mondjuk: „Köszönjük szépen, ez ne legyen a mi javunkra, tudjuk mi, hogy mi szolgálja azt”. Ezért, ha szenvedünk, legtöbbször csak perelünk Istennel; s ebben nem az a rossz, hogy hangot adunk a fájdalomnak (inkább Vele veszekedjük, ahogy Dávid is tette, mint haragunk befelé vagy mások felé forduljon), hanem az szomorú, hogy eszünkbe sem jut, hogy a szenvedésben a szenvedő Istenre nézzünk, önmagunkról felemeljük a tekintetünk arra, Aki nem távol áll a szenvedéstől, hanem lehet éppen ott, a kellős közepén akar átölelni vigasztalásával, szeretetével, valamint magunkra és helyzetünkre nézve életadó igazságával. Az üdvösség ezáltal nem egy kész csomag, amit megkaptunk és már semmi dolgunk vele, hanem egy a megtérésünkkel kezdődött és majd feltámadásunkkor vagy Jézus visszajövetelével kiteljesedő életközösség. Ahogyan maga Jézus is a Gecsemáné kert sötétjében az Atya szerető szívéhez és az Ő akaratahoz ragaszkodott, úgy segít Lelke által, hogy Hozzá hasonlóvá válva tudjuk az legsötétebb szenvedések idején is az Atya kezébe, az Ő jóságába kapaszkodni. Sőt Általa egészen tágas tér nyílik meg Övének, mert sokszor a szenvedéseink félelmében és önmagunk köré szűkült gondolkodásban elfelejtjük, hogy ami Benne elérkezik hozzánk, nemcsak a mi egyéni, örök életünkről szól csupán, hanem Istennek arról a munkájáról is, amelyben a világtörténelem folyamán mindenek üdvösségét munkálja. Neki van egy felettünk álló jó terve a világra nézve. Ő nem kész ajándékcsomagot adott a kezünkbe, hanem dicsőséges munkájának munkatársává tett, a kibomló megváltás munkálásába. Munkatársként pedig csak az lehet jelen, aki felkészült, a felkészítés része pedig az, hogy átformál Fia képének hasonlatosságára. A történet kibomlásának végén pedig mindent felül fog írni az a boldogság, ami ránk vár, amiből „cseppeket” már Általa itt és most is tapasztalhatunk.

Azt olvassuk, hogy nem mindenkinek válik javára a szenvedés, csak azoknak, akik Istent szeretik, mert már az Ő szeretetére igent mondtak. Egészen megdöbbenő, ha ennek az igeversnek a negatív olvasatát vesszük: ha nem szereted Istent és nem az Ő általa elhívott életben élsz, nem formáltatsz át az Ő képére, nem tud Lelke által azon munkálkodni, hogy az Általa elgondolt jót hozza ki a szenvedésedből. Közel kell magunkhoz engedni a kérdést, hogy csak addig valljuk Hozzá tartozónak magunkat, amíg minden rendben megy vagy akkor is, amikor nehéz? Csak hiszem, hogy Ő létezik vagy Jézus által el tudom mondani, hogy Ő az én szerető és jó Istenem, akiben bízhatok, akkor is, ha szenvedésteli az életem? Nem mindegy, hogy elutasítva lázadunk a szenvedés és benne Isten ellen vagy a szenvedésben

megtaláljuk az utat Őhozá, ahol nem megkeseredetté, cinikussá, csüggedtté, hanem bölcsébbé, szilárdabbá, alázatosabbá erősebbé és elégedettebbé leszünk.

Az itt lévő szeretni szó, az érdek nélküli szeretet. Amikor a szeretet kilép az adok-kapok üzleti kapcsolatból vagy a „nekem jár a boldogság” szemléletéből. A sötétség, a nehéz életszakaszok felkínálhatnak olyan lehetőséget, ami a békés időszakban nem áll rendelkezésünkre. Ilyenkor ugyanis megnyílik a lehetőség arra, hogy kizárólag azért szolgáljuk Istent, mert Ő Isten. A legsötétebb pillanatokban amikor úgy érezzük, semmit nem kapunk tőle, amikor úgy tűnik semmi értelme vagy haszna Hozzá tartozni, akkor megtörténhet, hogyha érzéseink ellenére mégis Elé megyünk, akkor Ő lehajol és felemel minket. Ha ilyenkor – sőt ilyenkor a leginkább - kitartunk az engedelmisségben, az imádkozásban, az istenkeresésben, akkor megszületik az a csoda, hogy egyre inkább Krisztus tud felragyogni az életünkben. Amikor lehet, hogy megtapasztaljuk, hogy mit jelent önmagáért és nem ajándékaiért szeretni Istent.

Egyre inkább azt tapasztalom, hogy szenvedések idején, az Isten iránti szeretet valójában nem érzelem szintén jelenik meg, hanem az engedelmisségben. Ugyanis legtöbbünk szíve a szenvedések idején úgy működik: „mint a viharverte tó, amikor a vihar után a mélyen megbúvó szemetek felszínre kerülnek”. Mert a megélt szenvedésben feljönnek szívünk sebzettségei vagy annak sebzett működései. Nemcsak a szenvedés árnyéka, félelme borul rá szívünkre és elménkre, hanem még meg kell küzdenünk sebzett szívünk torz üzeneteivel Istenre, magunkra és a helyzetre nézve. Például, hiába tudjuk, hogy Isten nem hagy el, szenvedésben bekapcsol szívünknek gyermekkori fájó emléke, amikor a magunkra hagyatottság félelmében, tehetetlenségében szorongtunk és Istent is ebből a szorongásból észleljük, vagyis nem észleljük, mert azonosítjuk azzal a szülővel, aki elhagyott vagy bántott minket és úgy érezzük Ő is egyedül hagyott minket. Egyszerűen így működik sebzett szívünk. Tudatában kell ennek lennünk, hogy amikor a szenvedés, félelem „leárnyékolja szívünket”, amikor „mélyről tajtékzó szívünk felszínre dobálja a sebzettségéből fakadó hamis mondatokat, hamis istenképeket és azt mondjuk magunkban, hogy „Isten büntet, Isten nem szeret, sőt nyomorgat engem”, akkor Elé jőve felismerhetjük, hogy igen ez a sebzett szívünk működése és ez a működés falat emel közénk és Isten közé és elválaszt minket. De, akik Istent szeretik... Ilyen helyzetben nem az érzelmeim szerint rajongok Isten iránt, hanem az Iránta való szeretetem megjelenése pont az az engedelmisség, hogy kitartok a kereszttel mellett és megvallom, hogy Ő jó és szeret - a kereszten egyszer ezt már bizonyította és ez nem változott meg - akkor is, ha a szívem mást mond! És kérem, hogy Szentleke által vegyen most körbe és adja vigasztaló, erőt adó jelenlétét, mert nagyon jól tudja min megyek át. Hiszem, hogy ahogyan Jézust a Gecsemáné kertben, szenvedéseiben, az Atya akaratához való ragaszkodása után angyalok látogatták meg, olyan valóságosan tapasztaljuk majd meg mi is Isten jelenlétét! Ha annyira nehéz és a fájdalom annyira bezár a sötétbe, hogy már nem tudod „tekinteted az Úrra emelni”, akkor kérd, hogy testvéreid imádkozzanak érted! Az imádság utat tör az sötétségbe a Szendvedések Férfiához, aki olyan mélyen és együttérzően tud átölelni minket szenvedéseinkben, mint senki más. És ilyenkor, pont azok a rétegeink (ahonnan feljönnek a felszínre a „szemetek” a szívünkből) válik hozzáférhetővé számára. Pont ott tud gyógyítani ezekben az időszakokban, amire „békeidőben” rá sem látunk. Különleges lehetőség ez az Ő kezében – ha engedjük, hogy velünk munkálja ki a Szerinte való jót a szenvedéseink idején.

Krisztus hasonlatosságára való átfarmálódásunknak pedig különleges mellékhatása lesz életünkre nézve. A házicsoporton még nem tudták a résztvevők, hogy a nyomás alá helyezett szén szemléletes

példája benne lesz majd a mai igehirdetésbe. Én sem tudtam, hogy ott köztünk ez a kép tovább bomlik köztünk. A végén azt mondta az egyik házicsoporthoz tartozó tag, hogy nagyon különleges, ahogy a két anyag reagál a fényre. A szén elnyeli, a gyémánt úgy tör meg, hogy ezer és ezernyi fénycsóva vetül ki belőle. És akkor megértettük, hogy ezért várja a világ sóvárogva az Isten Fiainak megjelenését. Mert Isten fiai, akik Őt szeretik és akiket Ő már előre ismert és elhívott, akik arcán a Krisztus arca ragyog fel, azok ugyan megélik a nehezét, de nem ragadnak bele a sötét, haragos, elkeseredett „szén-állapotba”, hanem Isten kegyelméből, Neki teret adva a sötétségben is, Lelke által megszületik az a „gyémánt állapot”. Ahonnan Isten dicsőségének fénye, sok ezernyi fénycsóvába vetül ki a sötétségben élő, szenvedésekkel körülvett világba. Mekkora szükség van az ily módon megjelenő Isten fiakra, ahol az Isten dicsősége ki tud áradni!

Nemcsak tavaly, vagy ezekben a hetekben hordoztunk szenvedéseket közösségileg, hanem amióta életre hívta Isten a gazdagréti református gyülekezetet, mindig is voltak szenvedések velünk, hol kisebb, hol nagyobb, hol rövidebb, hol hosszabb ideig tartók. Emlékezzünk vissza Biki Kati vagy Pista bácsi szenvedéseire vagy amikor Votin Dórának volt tüdőembóliája vagy Gyura Bálint történetére vagy a hosszú hónapokig rákkal küzdő Balássy Andrásra, a gyermekáldásért küzdő vagy beteg gyermekeket nevelő családjainkra, csak hogy néhányat említsek a közösen hordozott szenvedésekből. Talán Anita tavaly kiderült betegsége, Chris nem rég történt lábsérülése, Laci életveszélybe kerülése most elkerülhetlenné tette azt, hogy megálljunk és kérdéseket tegyünk fel. De egyáltalán nem mindegy mi az olvasata egyéni és gyülekezeti életünkben a szenvedéseknek és nem mindegy milyen kérdéseket teszünk fel. Igeszakaszunk nemcsak abban ad tiszta tanítást, hogy Jézushoz tartozóként miként kell a szenvedéshez viszonyulnunk, hanem hitvallás is arra nézve, hogy ha szívünk szeretetével -ami nem biztos, hogy érzelmileg megjelenő szeretet, hanem inkább az „annak ellenére is engedelmisség” - Őbelé kapaszkodunk, akkor Ő kezébe veszi a szenvedést és kimunkálja bennünk, köztünk Krisztus arcát. És igeszakaszunk felteszi számunkra ebben a helyzetben a legfontosabb kérdést: készen vagyunk-e Krisztus arcára formálódni? Akarunk-e kilépni a „harc palánkaink mögül” és megtudjuk-e ragadni az értünk mindent odaadó Krisztust, aki szenvedései által tanulta meg a teljes engedelmisséget?

Adja meg nekünk Isten azt a kegyelmet, hogy olyan gyémántokká váljunk, akik a „legsötétebb, legszenesebb szenvedéseikben” is az Úr Jézushoz jövünk, Tőle kérve az enyhülést, a szenvedéseknek való végét és Előtte időzve, ha mégsem érkezik a felszabadulás, akkor az Ő fájdalmainkban is együttérző szívéhez ragaszkodva várjuk Őt nap, mint nap, amíg meg nem látjuk az Ő arcának örömét és dicsőségét bennünk és körülöttünk. Legyen így! Ámen!

(Győriné Vincze Krisztina)